

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 listopada 2014 roku

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący	SSA Nadzieja Surowiec
Sędziowie	SSA Jacek Dunikowski SSA Jerzy Szczurewski (spr.)
Protokolant	Monika Zuzga

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Białymstoku – Małgorzaty Gasińskiej - Werpachowskiej

po rozpoznaniu w dniu 28 października 2014 roku

sprawy:

1. D. K. oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zb. z art. 252 § 1 k.k. w zb. art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 263 § 2 k.k.,

2. R. R. (1) oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zb. z art. 252 § 1 k.k. w zb. art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

3. S. Ś. oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zb. art. 252 § 1 k.k.,

4. T. J. oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zb. z art. 252 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Łomży

z dnia 14 maja 2014 r. sygn. akt II K 25/13

I. Zmienia wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że:

1/ w stosunku do oskarżonego S. Ś.:

w ramach czynów przypisanych w pkt. II ppkt. 1 i 2 oskarżonego S. Ś. uznaje za winnego tego, że: w okresie od kwietnia 2012 roku do dnia 9 maja 2012 roku działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z D. K., R. R. (1), H. S. i P. B. w ramach wzajemnego podziału ról uzgodnili dokonanie przestępstwa na szkodę A. K. w ten sposób, iż po ustaleniu w/w jako osoby pokrzywdzonej oraz sposobu działania wobec niego mającego polegać na zastosowaniu przemocy oraz groźby zamachu na życie lub zdrowie celem doprowadzenia go do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem, w dniu 8 maja 2012 roku współdziałające z nim osoby pojechały do miejscowości G. powiat (...) celem dokonania tego czynu jednakże z uwagi na brak kontaktu z A. K. zatrzymali jego brata P. K.

którego przewieźli do miejscowości P. gm. Ł. i po powzięciu o tym wiadomości, brał udział w jego przetrzymywaniu w ten sposób, że kontaktował się telefonicznie z osobami przetrzymującymi zakładnika w celu ustalenia sposobu postępowania z zakładnikiem, uzyskania okupu i jego wysokości w następstwie czego osoby te używały przemocy wobec P. K. bijąc go w okolice żeber i grożąc zamachem na jego zdrowie, a także kierując groźby pozbawienia życia wobec jego brata A. K. usiłowali doprowadzić tego ostatniego do rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 50.000 złotych w zamian za uwolnienie P. K., jednakże zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na zatrzymanie bezpośrednio działających przez policję oraz uwolnienie P. K. tj. czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zb. z art. 252 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na mocy art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zb. z art. 252 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazuje go zaś na mocy art. 252 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

2/ w stosunku do oskarżonego R. R. (1):

prostuje oczywistą omyłkę pisarską w uzasadnieniu wyroku k. 2924 (strona 43 uzasadnienia) zdanie ostatnie w ten sposób, że w miejsce błędnie wpisanego imienia i nazwiska (...) wpisuje prawidłowo (...).

II. W pozostałym zakresie wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy, uznając apelacje obrońców oskarżonych D. K. i T. J. (1) za oczywiście bezzasadne.

III. Zasądza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych: D. K. i R. R. (1) kwoty po 400 (czteryście) złotych, T. J. kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem opłat za II instancję zaś od oskarżonego S. Ś. kwotę 400 (czteryście) złotych tytułem opłaty za obie instancje i obciąża ich w częściach równych pozostałymi kosztami procesu za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

D. K., R. R. (1), H. S., P. B. zostali oskarżeni o to, że w dniach 8 i 9 maja 2012 r. w G. pow. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uprowadzili P. K., a następnie przewieźli go do m. P. gm. Ł. pow. (...), gdzie był on przetrzymywany w szopie do dnia 9 maja 2012 r., używając wobec pokrzywdzonego przemocy poprzez kopanie po całym ciele, pchnięcie na samochód, umieszczenie siłą w pojeździe oraz kilkakrotne zadanie ciosów pięścią w okolice żeber po lewej stronie, czym spowodowali uszkodzenia ciała w/wym. w postaci stłuczenia klatki piersiowej, złamania wieloodłamowego trzonu kości ramiennej prawej i uszkodzenia nerwu promieniowego, stanowiące naruszenie czynności narządu ciała na okres powyżej 7 dni oraz grożąc zamachem na zdrowie oraz życie P. K. i jego brata A. K. z użyciem broni palnej w postaci pistoletu gazowego (...) i noża, w wyniku zastosowanych bezprawnych działań usiłowali doprowadzić A. K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 50 000 złotych w celu zmuszenia go do wypłacenia pieniędzy w zamian za uwolnienie P. K., jednak zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na nieprzekazanie im pieniędzy do czasu zatrzymania sprawców i ujawnienia przestępstwa przez Policję, tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k., art. 252 § 1 k.k. i art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

S. Ś. został oskarżony o to, że w dniach 8 i 9 maja 2012 r. w Ł. woj. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej polecił D. K., R. R. (1) oraz współdziałającym z w/wymienionymi osobom, tj. P. B. i H. S. doprowadzenie A. K. przemocą oraz groźbą zamachu na życie lub zdrowie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wydanie im poleceń m.in. co do wyboru osoby pokrzywdzonego, sposobu działania, użycia broni palnej, miejsca przetrzymywania pokrzywdzonego oraz żądanej kwoty okupu, którzy to sprawcy, w dniu 8 maja 2012 r. w G. pow. (...) uprowadzili P. K. posługując się bronią palną w postaci pistoletu gazowego (...) oraz nożem i grożąc nimi zamachem na zdrowie oraz życie pokrzywdzonego oraz jego brata A. K., a także używając wobec pokrzywdzonego przemocy poprzez kopanie po całym ciele, pchnięcie na samochód, umieszczenie siłą w pojeździe oraz kilkakrotne zadanie ciosów pięścią w okolice żeber po lewej stronie, spowodowali uszkodzenia ciała w/wym. w postaci stłuczenia klatki piersiowej, złamania wieloodłamowego trzonu kości ramiennej prawej i uszkodzenia nerwu promieniowego, stanowiące naruszenie czynności narządu ciała na okres powyżej 7 dni, a w wyniku zastosowanych bezprawnych działań usiłowali doprowadzić A. K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 50 000 złotych w celu zmuszenia go do wypłacenia pieniędzy w zamian za uwolnienie pokrzywdzonego, który był następnie przewieziony i

przetrzymywany do dnia 9 maja 2012 r. w szopie w m. P. gm. Ł. pow. (...), jednak zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na nieprzekazanie pieniędzy do czasu zatrzymania sprawców i ujawnienia przestępstwa przez Policję, tj. o przestępstwo z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k., art. 252 § 1 k.k. i art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k..

T. J. został oskarżony o to, że: w okresie od 8 do 9 maja 2012 r. w P. gm. Ł. pow. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przetrzymywał P. K. w szopie na własnej posesji, po tym jak uprzednio został on bezprawnie uprowadzony w dniu 8 maja 2012 r. w G. pow. (...) i przewieziony do niego przez inne osoby, które stosując wobec w/wymienionego przemoc fizyczną w szczególności poprzez kopanie po całym ciele, pchnięcie na samochód, umieszczenie siłą w pojeździe oraz kilkakrotne zadanie ciosów pięścią w okolice żeber po lewej stronie, spowodowały obrażenia w postaci stłuczenia klatki piersiowej, wieloodłamowego złamania trzonu kości ramiennej prawej i uszkodzenia nerwu promieniowego, skutkujące rozstrojem zdrowia na czas powyżej 7 dni, a także grożąc zamachem na zdrowie oraz życie P. K. i jego brata A. K. z użyciem posiadanej broni palnej i noża, w wyniku zastosowanych bezprawnych działań usiłowali doprowadzić A. K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 50 000 złotych w celu zmuszenia go do wypłacenia pieniędzy w zamian za uwolnienie P. K., jednak zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na nieprzekazanie pieniędzy do czasu zatrzymania sprawców i ujawnienia przestępstwa przez Policję, tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i art. 252 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

K. N. została oskarżona o to, że w początkowym okresie maja 2012 r. do dnia 8 maja 2012 r. w Ł. woj. (...) i G. po w. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w zamiarze, aby inne osoby dokonały czynu zabronionego swoim zachowaniem ułatwiła jego popełnienie, udzielając D. K. informacji na temat wyglądu, miejsca zamieszkania i przebywania pokrzywdzonych, czym pomogła w/wymienionemu oraz współdziałającym z nim osobom, w tym R. R. (1), P. B. oraz H. S. w popełnieniu przestępstwa polegającego na doprowadzeniu A. K. przemocą oraz groźbą zamachu na życie lub zdrowie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, którzy to sprawcy w dniu 8 maja 2012 r. w G. po w. (...) uprowadzili P. K. posługując się bronią palną w postaci pistoletu gazowego (...) oraz nożem i grożąc nimi zamachem na zdrowie oraz życie P. K. oraz jego brata A. K., a także używając wobec P. K. przemocy poprzez kopanie po całym ciele, pchnięcie na samochód, umieszczenie siłą w pojeździe oraz kilkakrotne zadanie ciosów pięścią w okolice żeber po lewej stronie, spowodowali uszkodzenia ciała w/wym. w postaci stłuczenia klatki piersiowej, złamania wieloodłamowego trzonu kości ramiennej prawej i uszkodzenia nerwu promieniowego, stanowiące naruszenie czynności narządu ciała na okres powyżej 7 dni, a w wyniku zastosowanych bezprawnych działań usiłowali doprowadzić A. K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 50 000 złotych w celu zmuszenia go do wypłacenia pieniędzy w zamian za uwolnienie brata, który był następnie przewieziony i przetrzymywany do dnia 9 maja 2012 r. w szopie na posesji T. J. w m. P. gm. Ł. po w. (...), jednak zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na nieprzekazanie pieniędzy do czasu zatrzymania sprawców i ujawnienia przestępstwa przez Policję, tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i art. 252 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Ponadto D. K. został oskarżony o to, że od bliżej nieustalonego miesiąca 2011 r. do dnia 9 maja 2012 r. w B., Ł., G. pow. (...) oraz P. gm. Ł. pow. (...) bez wymaganego pozwolenia posiadał broń palną i amunicję do broni palnej, tj. pistolet gazowy (...) kal. 9 mm P.A. o numerze (...) prod. niemieckiej oraz 5 sztuk naboju pistoletowych gazowych kal.(...) ze środkiem drażniącym CS prod. niemieckiej, tj. o przestępstwo z art. 263 § 2 k.k.

Sąd Okręgowy w Łomży wyrokiem z dnia 14 maja 2014 roku w ramach czynu zarzucanego oskarżonym D. K., R. R. (1), H. S., P. B. w punkcie I aktu oskarżenia uznał ich za winnych tego, że: w dniu 08 maja 2012r w G. powiat (...), działając wspólnie i w porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wzięli zakładnika w osobie P. K. w ten sposób, iż używając wobec pokrzywdzonego groźby użycia broni oraz używając przemocy poprzez kopanie po ciele, przytrzymywanie, pchnięcie na samochód, wepchnęli go następnie siłą do samochodu i przewieźli tego samego dnia, zadając mu w trakcie jazdy uderzenia w okolice żeber i trzymając nóż oraz pistolet przy jego ciele, do miejscowości P. gm. Ł., gdzie następnie działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, przetrzymywali go do dnia 09 maja 2012r i używając w tym czasie wobec niego przemocy poprzez zadawanie uderzeń w okolice żeber i kierując wobec niego groźby zamachu na zdrowie a wobec jego brata A. K. zamachu na życie usiłowali doprowadzić A. K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 50 000 złotych na ich rzecz w zamian za uwolnienie P. K., jednak zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na ich zatrzymanie przez Policję oraz oswobodzenie pokrzywdzonego

przez Policję w dniu 09 maja 2012r., który to w następstwie pobicia doznał uszkodzenia ciała w postaci stłuczenia klatki piersiowej, złamania wieloodłamowego trzonu kości ramiennej prawej i uszkodzenia nerwu promieniowego, stanowiące naruszenie czynności narządu ciała na okres powyżej 7 dni, tj. popełnienia czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zb. art. 252 § 1 k.k. w zb. z art. 158 § 1 k.k. i za to na mocy art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zb. art. 252 § 1 k.k. w zb. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazał ich, zaś na mocy art. 252 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył oskarżonemu D. K. karę 3 lat pozbawienia wolności, na mocy art. 252 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył oskarżonemu R. R. (1) karę 3 lat pozbawienia wolności, na mocy art. 252 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 60 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt.2 k.k. wymierzył oskarżonemu H. S. karę 2 lat pozbawienia wolności, na mocy art. 252 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 60 § 2 pkt. 1 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt.2 k.k. wymierzył oskarżonemu P. B. karę 2 lat pozbawienia wolności.

W ramach czynu zarzucanego oskarżonemu S. Ś. w punkcie drugim aktu oskarżenia, uznał go za winnego tego, że:

1) w dacie dokładnie nieustalonej, w okresie od kwietnia 2012r. do 08 maja 2012r. w Ł. woj. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w ramach wzajemnego podziału ról, uzgodnili dokonanie przestępstwa na szkodę A. K. w ten sposób, iż po ustaleniu ww. jako osoby pokrzywdzonej oraz sposobu działania wobec niego mającego polegać na zastosowaniu przemocy oraz groźby zamachu na życie lub zdrowie celem doprowadzenia go do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem, w dniu 08 maja 2012r. inne współdziałające z nim osoby pojechały do miejscowości G. powiat (...) celem dokonania tego czynu, jednakże zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na brak kontaktu z A. K., tj. popełnienia czynu z 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i za to na mocy art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. skazał go, zaś na mocy art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności,

2) w okresie od 08 do 09 maja 2012r. w Ł. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, brał udział w przetrzymywaniu przewiezionego do miejscowości P. gm. Ł. zakładnika w osobie P. K. w ten sposób, iż celem określenia sposobu postępowania z pokrzywdzonym, uzyskania okupu i jego wysokości kontaktował się telefonicznie z osobami, które dokonały uprzednio wzięcia zakładnika, w następstwie czego osoby te używając wobec pokrzywdzonego przemocy poprzez zadawanie uderzeń w okolice żeber i kierując wobec niego groźby zamachu na zdrowie a wobec jego brata A. K. zamachu na życie, usiłowały doprowadzić A. K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 50.000 złotych w zamian za uwolnienie P. K., jednak zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na zatrzymanie tych osób przez Policję oraz oswobodzenie pokrzywdzonego przez Policję w dniu 09 maja 2012r., tj. popełnienia czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zb. z art. 252 § 1 k.k. i za to na mocy art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zb. z art. 252 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazał go zaś na mocy art. 252 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności.

W ramach czynu zarzucanego oskarżonemu T. J. w punkcie trzecim aktu oskarżenia uznał go za winnego tego, że w okresie od 8 do 9 maja 2012 r. w P. gm. Ł. pow. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w szopie na własnej posesji przetrzymywał przywiezionego zakładnika w osobie P. K. a współdziałające z nim wówczas osoby używały w tym czasie wobec pokrzywdzonego przemocy poprzez zadawanie uderzeń w okolice żeber i kierowały wobec niego groźby zamachu na zdrowie a wobec jego brata A. K. zamachu na życie, czym usiłowali doprowadzić A. K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 50.000 złotych w zamian za uwolnienie P. K., jednak zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na ich zatrzymanie przez Policję oraz oswobodzenie pokrzywdzonego przez Policję w dniu 09 maja 2012r., tj. popełnienia czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zb. art. 252 § 1 k.k. i za to na mocy art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zb. art. 252 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazał go, zaś na mocy art. 252 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 60 § 2 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt.2 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności.

W ramach czynu zarzucanego oskarżonej K. N. uznał ją za winną tego, iż w dacie dokładnie nieustalonej, w okresie od kwietnia 2012r. do 08 maja 2012r. w Ł. i G. woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w zamiarze aby inne osoby dokonały czynu zabronionego polegającego na doprowadzeniu przemocą lub groźbą zamachu na życie lub zdrowie A. K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, udzieliła innej osobie informacji na temat wyglądu,

miejsca zamieszkania i przebywania pokrzywdzonego mających ułatwić popełnienie ww. czynu, tj. popełnienia czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i za to na mocy art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 282 k.k. skazał ją, zaś na mocy art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. wymierzył jej karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności.

W ramach czynu zarzucanego oskarżonemu D. K. w punkcie piątym aktu oskarżenia uznał go za winnego tego, że od bliżej nieustalonego miesiąca 2011 r. do dnia 9 maja 2012 r. w B., Ł., G. woj. (...) oraz P. gm. Ł. pow. (...) bez wymaganego zezwolenia posiadał broń palną i amunicję do broni palnej, tj. pistolet gazowy (...) kal. 9 mm P.A. o numerze (...) produkcji niemieckiej oraz 5 sztuk naboju pistoletowych gazowych kal. 9 mm P.A. ze środkiem drażniącym CS produkcji niemieckiej, tj. popełnienia czynu z art. 263 § 2 k.k. i za to na mocy art. 263 § 2 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Na mocy art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego D. K. jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Na mocy art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego S. Ś. jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt. 1 k.k., art. 73 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonej K. N. na okres próby lat 3 i w tym okresie oddał ją pod dozór kuratora sądowego.

Na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonych kar pozbawienia wolności zaliczył:

- oskarżonemu D. K. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 09 maja 2012r do 15 października 2013r.,
- oskarżonemu R. R. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 09 maja 2012r do 17 maja 2012r.,
- oskarżonemu H. S. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 09 maja 2012r do 14 października 2013r.,
- oskarżonemu P. B. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 09 maja 2012r do 14 października 2013r.,
- oskarżonemu S. Ś. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 04 grudnia 2012r do 14 października 2013r.,
- oskarżonemu T. J. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniach 09 -11 maja 2012r oraz 06 listopada 2013r - 04 lutego 2014r.

Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. A. kwotę 1080 złotych powiększoną o należny podatek VAT tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego T. J..

Zasądził na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty: od oskarżonych D. K., R. R. (1), S. Ś. kwoty po 400 złotych, od oskarżonych H. S., P. B. oraz K. N. kwoty po 300 złotych a od oskarżonego T. J. kwotę 180 złotych i obciążył oskarżonych pozostałymi kosztami procesu w częściach nań przypadających.

Powyższy wyrok w całości na korzyść oskarżonych zaskarżyli obrońcy oskarżonych: D. K., R. R. (1), S. Ś. i T. J..

Obrońca oskarżonego D. K. na zasadzie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. i art. 438 pkt 1 i 4 k.p.k. zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1/ obrazę przepisów prawa materialnego, poprzez błędną subsumpcję ustalonego stanu faktycznego i niezasadne skazanie oskarżonego D. K. za przestępstwo z art. 252 § 1 k.k. w zb. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., podczas gdy pomiędzy przestępstwem wzięcia zakładnika w celu uzyskania okupu a wymuszeniem rozbójniczym zachodzi

niewłaściwy zbieg przepisów z uwagi na fakt, że zwrot „określone zachowanie” obejmuje również zapłacenie okupu, a przez to przestępstwo z art. 252 § 1 k.k. konsumuje dyspozycję przepisu 282 k.k.;

2/ obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 13 § 2 k.k. poprzez jego niezastosowanie i uznanie, że zachowanie D. K. było udolnym usiłowaniem dokonania zarzucanego mu czynu, podczas gdy działanie oskarżonego od początku nie mogło prowadzić do urzeczywistnienia zamierzonego celu (wyczerpania znamion przestępstwa), a przy tym z obiektywnego punktu widzenia ex ante nie prowadziło do jego spełnienia z uwagi na brak przedmiotu;

3/ rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec D. K. poprzez uwzględnienie okoliczności wyłącznie obciążających oskarżonego, nie bacząc przy tym na postawę jego jaką prezentował od początku zaistniałego zdarzenia (przyznanie się do winy, wyrażenie szczerego żalu i skruchy, starania o pojednanie się z pokrzywdzonymi),

które to okoliczności w połączeniu z nieudolnym usiłowaniem dokonania czynu zabronionego winny skłaniać do zastosowania wobec D. K. dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary.

Powołując się na powyższe, skarżący wniósł o zmianę wyroku poprzez:

1/ wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej i podstawy skazania art. 282 k.k.;

2/ zakwalifikowanie działania D. K. jako nieudolnego usiłowania wzięcia zakładnika połączonego z żądaniem okupu w kwocie 50.000 zł, tj. na podstawie art. 252 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 2 k.k.;

3/ wymierzenie oskarżonemu kary z zastosowaniem dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary z art. 60 § 2 pkt. 1-3 k.k.;

ewentualnie:

4/ o uchylenie skarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Łomży do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego R. R. (1) na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k., art. 428 § 1 k.p.k. i art. 438 pkt 1-2 k.p.k. zaskarżonemu orzeczeniu zarzuciła:

1. Obrazę przepisów prawa materialnego - tj. art. 60 § 3 k.k. - poprzez jego niezastosowanie wobec oskarżonego R. R. (1) w sytuacji gdy oskarżony składając wyjaśnienia przed prokuratorem ujawnił wszystkie istotne informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotne okoliczności jego popełnienia, a zatem spełnił wszystkie wymogi określone w tym przepisie uzasadniające i obligujące Sąd do zastosowania wobec niego obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary pozbawienia wolności;

2. Obrazę przepisów postępowania

- art. 439 pkt 10) k.p.k. poprzez naruszenie prawa oskarżonego (któremu zarzucono zbrodnię) poprzez przeprowadzenie czynności przesłuchania pokrzywdzonego P. K. w miejscu jego zamieszkania tj. miejscowości G. na posiedzeniu bez udziału oskarżonego i obrońcy zawiadamiając stronę o planowanym terminie takiej czynności bez zachowania wymaganego ustawowo terminu jedynie w formie telefonicznej;

art. 424 § 1 i 2 k.p.k., polegającą na:

a/ nieprawidłowym sporządzeniu uzasadnienia wyroku poprzez ogólnikowe potraktowanie w uzasadnieniu materiału dowodowego zebranego w niniejszym postępowaniu, braku wskazania jakie fakty Sąd uznał za nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, sporządzeniu wyroku w sposób pobieżny, ponadto brak wskazania i odniesienia się do wszystkich okoliczności ujawnionych w toku rozprawy, które dla rozstrzygnięcia miały istotne znaczenie, co doprowadziło do braku precyzyjnego wyjaśnienia, w jaki sposób Sąd doszedł do wniosków sformułowanych w uzasadnieniu wyroku w stosunku do oskarżonego R. R. (1) w zakresie jego rzeczywistego udziału w zdarzeniu z dnia 8-9.05.2012r. wbrew konsekwentnym, spójnym i nie

modyfikowanym w toku postępowania wyjaśnieniom oskarżonego, co sprawia, że uzasadnienie wyroku w niniejszej sprawie jest nieprzejrzyste, niezrozumiałe, a w konsekwencji narusza prawo do obrony oskarżonego bowiem nie daje możliwości poznania toku rozumowania Sądu przy ocenie dowodów i ustalaniu faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy w kwestii udziału oskarżonego R. R. (1) w zdarzeniu stanowiącym przedmiot procedowania Sądu meriti;

b/ niezgodnością sentencji wyroku (treści orzeczenia wobec oskarżonego R. R. (1)) a opisem poczynionym w uzasadnieniu wyroku w zakresie czynu, którego oskarżonemu nie zarzucono i który nie był przedmiotem orzeczenia - strona 43 ostatnie zdanie uzasadnienia,

art.7 k.p.k., art. 410 k.p.k. poprzez:

a/ nie uwzględnienie przy wydaniu wyroku całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy w tym przemawiających na korzyść oskarżonego, błędną ocenę dowodu z wyjaśnień oskarżonego R. R. (1) w części, którą sąd uznał za niewiarygodną mianowicie w zakresie marginalnego, przypadkowego „wplątania” oskarżonego R. w zdarzenie przez znanego mu S. Ś., którego inicjatorem nigdy nie był, nie posiadał wiedzy na temat rzeczywistych zamiarów S. Ś. i D. K., podobnie jak oskarżeni B. i S. jechał do miejscowości G. w celu „nastraszenia dealera”, choć wyjaśnienia oskarżonego (w przeciwieństwie do innych jego uczestników) od początku były spójne, konsekwentne, nadto akt oskarżenia w głównej mierze opierał się na informacjach przedstawionych w toku postępowania przygotowawczego przez tego właśnie oskarżonego,

b/ błędną i sprzeczną z regułami doświadczenia życiowego ocenę dowodu z wyjaśnień oskarżonego T. J. w szczególności dowodu z jego wyjaśnień w postępowaniu przygotowawczym w kontekście ich wiarygodności, stanu psycho - fizycznego oskarżonego w nocy 8-9.05.2012r. gdzie był pijany, a co stwierdziła żona św. M. J., stopnia upośledzenia umysłowego tego oskarżonego, co treść wyjaśnień oskarżonego w postępowaniu przygotowawczym czyni niewiarygodną, oskarżony na rozprawie posługiwał się kartką nie potrafiąc uczynić samodzielnie nawet krótkiej wypowiedzi w kontekście pytań Sądu - skąd zatem tak spójna i złożona wypowiedź oskarżonego w toku postępowania przygotowawczego?

Z ostrożności procesowej, na wypadek nie podzielania przez Sąd wskazanych wyżej zarzutów podnoszę zarzut z art. 438 pkt 4 tj. rażącej niewspółmierności kary wymierzonej oskarżonemu R. R. (1) mianowicie kary 3 lat pozbawienia wolności, choć istniały w okolicznościach tej sprawy podstawy do fakultatywnego nadzwyczajnego złagodzenia kary wobec oskarżonego określone w art. 60 par 2 k.p.k. znajdujące uzasadnienia zarówno w odniesieniu do osoby oskarżonego, który jest żonaty, ma syna w wieku 4 lat, od wielu lat pracuje zawodowo, nigdy nie wkraczał w konflikt z prawem, nie był karany, po popełnieniu czynu okazał skruchę przeprosił pokrzywdzonych, czynił starania o dobrowolne naprawienie szkody, jak też w okolicznościach popełnienia zarzucanego oskarżonemu czynu gdzie ujawniając okoliczności przebiegu zdarzenia, wskazując fakty, które doprowadziły do ujawnienia osób w nim uczestniczących, sam udział oskarżonego był marginalny, został przypadkowo wplątany w to zdarzenie przez oskarżonego S. Ś., - w tych okolicznościach nawet najniższa kara, którą zagrożony jest czyn zarzucony oskarżonemu jest niewspółmiernie surowa,

Podnosząc powyższe zarzuty na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 i 2 k.p.k. skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Łomży do ponownego rozpoznania ewentualnie o:

zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zastosowanie w stosunku do oskarżonego nadzwyczajnego złagodzenia kary i wymierzenie jej w rozmiarze pozwalającym na warunkowe zawieszenia na okres próby.

Obrońca oskarżonego T. J. na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 1, 2, 3, 4 k.p.k. zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mogący mieć wpływ na treść orzeczenia, a polegający na uznaniu, iż materiał dowodowy zgromadzony w sprawie pozwala na przypisanie winy oskarżonemu

w sytuacji gdy wszechstronna analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w szczególności wyjaśnień samych oskarżonych oraz pokrzywdzonego przy jednoczesnym braku innych dowodów wskazujących bezpośrednio na sprawstwo oskarżonego wskazuje jednoznacznie, iż oskarżony T. J. nie jest winy popełniania, zarzucanego im czynu;

z ostrożności procesowej wyrokowi temu zarzucam:

2. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mogący mieć wpływ na treść orzeczenia, a polegający na uznaniu, iż oskarżony T. J. działał wspólnie i w porozumieniu z pozostałymi oskarżonymi (przy jednoczesnym ustaleniu, iż nie brał on udziału w samym porwaniu, rozmowach o okupie, nie zadawał ciosów pokrzywdzonemu - co w ocenie Sądu stanowiło nieakceptowany z jego strony eksces pozostałych oskarżonych akceptując wyłącznie działania w postaci przetrzymywania pokrzywdzonego na jego posesji), podczas gdy oskarżony T. J. nie uczestniczył w fazie przygotowań do popełnienia przez pozostałych oskarżonych przestępstwa, następnie w samym porwaniu pokrzywdzonego, w rozmowach o okupie, nie stosował w stosunku do ~ pokrzywdzonego przemocy i nie godził się na jej stosowanie przez pozostałych oskarżonych pomagając pokrzywdzonemu, udostępniając im wyłącznie pomieszczenie gdzie przetrzymywali oni oskarżonego co jednoznacznie wskazuje, iż nie obejmował on swoją świadomością zachowań pozostałych oskarżonych, które to zachowania determinowały wypełnienie przez nich przesłanek przestępstw z art. 252 § 1 k.k. oraz art. 282 k.k.;

3. obrazę przepisu prawa materialnego a mianowicie art. 18 § 1 k.k. poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, iż przepis ten mieści w sobie również działania, których podjęcie dyktuje czy wymusza dynamiczny rozwój wydarzeń o ile postawa współdziałającego nie dostarczy podstaw do przyjęcia, iż nie akceptuje on tych działań, podczas gdy warunkiem koniecznym do zastosowania instytucji współsprawstwa jest objęcie świadomością i wolą uczestników porozumienia wspólnego zachowania, stanowiącego realizację znamion czynu zabronionego, przy czym sama świadomość a nawet akceptacja zachowań innych osób realizujących znamiona typu czynu zabronionego, nie jest wystarczająca dla przyjęcia znamion współsprawstwa w popełnieniu tego czynu, konieczna jest przede wszystkim realizacja znamion przedmiotowych współsprawstwa, wyrażająca się we wspólnej realizacji znamion określonego typu czynu zabronionego;

ponadto wyrokowi temu zarzucam:

4. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mogący mieć wpływ na treść orzeczenia, a polegający na uznaniu, iż działanie oskarżonego wypełnia znamiona popełnienia przestępstw art. 252 § 1 k.k. w zb. z art. 282 k.k., podczas gdy prawidłowa analiza całokształtu zebranego materiału dowodowego powinna prowadzić do konkluzji, iż oskarżonemu można przypisać sprawstwo przestępstwa z art. 189 § 1 k.k.;

5. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mogący mieć wpływ na treść orzeczenia, a polegający na uznaniu, iż w stosunku do oskarżonego T. J. nie zachodzą przesłanki do warunkowego zawieszenia orzeczonej kary pozbawienia wolności, podczas gdy orzeczenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności w stosunku do tegoż oskarżonego ma wyjątkowo represyjny charakter przekraczający tak stopień winy jak i stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu, co więcej nie motywujący go do zmiany swojej postawy życiowej i przestrzegania w przyszłości porządku prawnego, przy czym postawa oskarżonego, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa a w szczególności fakt udzielania przez niego pomocy pokrzywdzonemu w czasie gdy ten był pozbawiony wolności wskazuje, iż kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania będzie wystarczająca do osiągnięcia wobec niego celów kary a w szczególności do zapobieżenia powrotowi przez niego do przestępstwa.

Mając na uwadze powyższe zarzuty, wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie T. J. od popełnienia zarzucanego mu czynu,

ewentualnie:

2. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez warunkowe zawieszenie orzeczonej wobec oskarżonego kary na okres 3 lat tytułem próby,

bądź też:

3. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego S. Ś. adw. J. K. na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1\ obrazę przepisów 2&2 k.p.k., 4 k.p.k., art.5 k.p.k. oraz 7 k.p.k., która to polegała na ustaleniu stanu faktycznego odnośnie czynu, zarzucanych memu klientowi wbrew zasadom zawartym w tych artykułach, iż oskarżony S. Ś., swym działaniem wypełnił znamiona czynu, za który został skazany, w sytuacji gdy prawidłowa analiza zgromadzonego materiału dowodowego, przy zastosowaniu powyższych zasad, zdaniem obrony powinna doprowadzić do wniosku, że brak jest dowodów jednoznacznych na przyjęty przez Sąd udział mego klienta w zarzucanym mu czynie, gdyż brak jest oprócz domniemania Sądu realnego dowodu, że wyjazd do G. miał służyć czemuś innemu niż „nakopaniu” jednemu facetowi - mówią o tym zarówno oskarżony K. jak i oskarżony R., a porwanie i żądanie okupu, wybór miejsca ukrycia pokrzywdzonego, to jest zdarzenie sytuacyjne powstałe w trakcie zajścia, spontanicznie, gdzie głównym inicjatorem jest oskarżony R. i na to mój klient nie miał żadnego wpływu, a ewentualne rozmowy telefoniczne miały miejsce już po tym zdarzeniu i z samych połączeń ich częstotliwości nie można wyprowadzać aż tak poważnych konsekwencji dla oskarżonego jak przyjął to Sąd, zwłaszcza, że część tych rozmów był z nr abonenckiego mego klienta, co zadaniem obrony zaprzecza tejom przyjętym przez Sąd;

2\obrazę przepisu art. 410 k.p.k. poprzez wyinterpretowanie wszelkich wątpliwości w kwestii sprawstwa mego klienta na jego niekorzyść w uzasadnieniu wyroku, poczynając od przyjęcia, że był inicjatorem wyjazdu, że wyjazd miał dotyczyć wymuszenia haraczu, był „szczegółowo” zaplanowany, że mimo że wszyscy oskarżeni o porwaniu mówią jak o zdarzeniu powstałym nagle, niezaplanowanie powiązanie mego klienta z tym zdarzeniem na które nie miał żadnego wpływu, poprzez rzekomy wpływ na wybór miejsca przetrzymywania (kuzyn oskarżonego R.), na wysokość okupu (oskarżony R. o wysokości mówi do pokrzywdzonego, a pokrzywdzony nic nie mówi by było to z kimkolwiek ustalone). Co więcej w uzasadnieniu Sądu brak jest ustosunkowania się do wielu nieuwzględnionych wniosków dowodowych, które mój klient zgłaszał zarówno do przeprowadzenia w postępowaniu przygotowawczym (jak chociażby badanie na wariografie i konfrontacje z innymi oskarżonymi) jak i przed Sądem jak choćby sprawdzenie bilingów żony oskarżonego R.. Te dowody mogły w sposób jednoznaczny wskazać czy mój klient miał cokolwiek wspólnego z „planowanym” wymuszeniem na A. K., a tym bardziej na porwaniu P. K., odmowa przeprowadzenia tych dowodów zdaniem obrony powinna skutkować innym niż to przyjął Sąd domniemaniem;

3\ błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający istotny wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że oskarżony S. Ś. wraz z oskarżonymi K. i R. zaplanowali wymuszenie haraczu na pokrzywdzonym A. K. i że to mój klient wybrał ofiarę oraz sposób działania wobec tego pokrzywdzonego tj. jakimi środkami, gdzie ma być przetrzymywany - mimo że w opisie stanu faktycznego nic nie ma mowy o planowaniu porwaniu A. K., wysokość okupu. Jak również, że jest odpowiedzialny za następce działania, jakie w wyniku wyjazdu do G. współoskarżeni podjęli wobec P. K., czyli faktycznego jego porwania. Mimo, że wszyscy oskarżeni, którzy brali udział w zdarzeniu w G. stwierdzają, że to porwanie było zdarzeniem nieplanowanym spontanicznym i że wszystkie istotne okoliczności, czyli, kogo porwą gdzie go zawiozą ile zarządzają okupu były podejmowane bez udziału mego klienta. Ponadto na podstawie połączeń telefonicznych Sąd wywodzi winę mego klienta, gdy były one wykonywane m.in. z jego telefonu abonenckiego, co przeczyłoby tezie, że miały za cel dyskusje o popełnionym zaplanowanym przestępstwie a inne nr zostały memu klientowi przypisane z naruszeniem zasady domniemania niewinności, tak jak zresztą nawet gdyby były to jego telefony to połączenia mogą świadczyć o tym, że miały miejsce a nie o tym, że zawierały przypisywane im treści.

Na zasadzie art. 427 § 1 i art. 437 § 2 k.p.k. obrońca ten wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie S. Ś. od czynu, za który został skazany ewentualnie o uchylenie wyroku do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Drugi z obrońców oskarżonego S. Ś. adw. M. K. na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zaskarżonemu orzeczeniu zarzuciła:

I. obrazę przepisów postępowania, mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

1) art. 4, art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. wyrażającą się w przekroczeniu przez Sąd zasady swobodnej oceny dowodów poprzez dowolną analizę zebranego w sprawie materiału dowodowego sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, nierozważeniu wszystkich okoliczności ujawnionych w toku postępowania, oparciu ustaleń na części materiału dowodowego, a polegającej na:

- odmówieniu wiarygodności części wyjaśnień oskarżonego S. Ś., potwierdzonym wyjaśnieniami współoskarżonych m.in. D. K.,
- odmówieniu wiarygodności części wyjaśnień współoskarżonych, m.in. D. K. w szczególności w zakresie braku uczestnictwa oskarżonego w uprowadzeniu P. K.,
- nieprawidłowej ocenie wyjaśnień pozostałych współoskarżonych w niniejszym procesie, w szczególności przyznaniu waloru wiarygodności wyjaśnieniom współoskarżonego R. R. (1) w zakresie uczestnictwa S. Ś. w przestępnym działaniu objętym niniejszym postępowaniem,
- dokonanie ustaleń faktycznych, poprzez wypełnienie rozumowania niekorzystnymi dla oskarżonego domniemaniami,
- nierozważenie całokształtu okoliczności mogących mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia o winie oskarżonego S. Ś., wyrażające się w błędnej ocenie materiału dowodowego, co w konsekwencji doprowadziło do niesłusznego
- przypisania oskarżonemu popełnienia czynów opisanych w części dyspozytywnej wyroku,

II. błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, które miały wpływ na jego treść, polegające na przyjęciu, że:

- S. Ś. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wszedł w porozumienie co do dokonania przestępstwa na szkodę A. K.,
- oskarżony działał wspólnie i porozumieniu ze współoskarżonymi D. K. i R. R. (1), uzgodnił z nimi podział ról w dokonaniu przestępstwa na szkodę A. K.,
- oskarżony - działał wspólnie i w porozumieniu z pozostałymi współoskarżonymi, w przetrzymywaniu zakładnika w osobie P. K.,
- S. Ś. kontaktował się telefonicznie z D. K. i R. R. (1), celem określenia sposobu postępowania z pokrzywdzonym, uzyskania okupu i ustalenia jego wysokości,
- oskarżony po uprzednim uzyskaniu informacji na temat A. K., ustalił z D. K., iż przemocą dokonają wymuszenia na nim pieniędzy, które to ustalenia następnie przekazał R. R. (1),
- S. Ś. wspólnie ze współoskarżonymi ustalili miejsce dokonania przestępstwa na szkodę A. K., a także skład osobowy grupy mającej dokonać wymuszenia.

W petitum apelacji obrońca wniosła o to, aby sąd odwoławczy korzystając z uprawnień przewidzianych w art. 437 § 1 i 2 k.p.k., orzekł odmiennie co do istoty sprawy - zmienił wyrok Sądu I instancji i uniewinnił oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów

ewentualnie

- o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Wyrok w stosunku do oskarżonych H. S., P. B. i K. N. uprawomocnił się.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Spośród wskazanych wyżej apelacji jedynie apelacja obrońcy oskarżonego R. R. (1) w części dotyczącej **zarzutu 2 ppkt 2.b** jest zasadna i w tym zakresie na uwzględnienie zasługuje. Natomiast w pozostałej części jako bezzasadna na uwzględnienie nie zasługuje. Na uwzględnienie nie zasługują również apelacje obrońców oskarżonego S. Ś.. Tak też, przy czym w stopniu oczywistym, należało również ocenić apelacje obrońców oskarżonych D. K. i T. J.

Zgodnie z art. 457 § 2 k.p.k., jeżeli sąd utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy, uznając apelacje za oczywiście bezzasadną, uzasadnienie sporządza się na wniosek strony. Wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku nie został złożony przez obrońcę oskarżonego T. J.. W związku z tym niniejsze uzasadnienie, zgodnie z art. 423 § 1a k.p.k. w zw. z art. 457 § 2 zd. 2 k.p.k., ogranicza się wyłącznie do tych części wyroku oraz zarzutów apelacyjnych, które dotyczą oskarżonych D. K., R. R. (1) i S. Ś..

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego wina oskarżonych i okoliczności przypisanych D. K. i R. R. (1) w zaskarżonym, a S. Ś. w niniejszym wyroku czynów nie budzą najmniejszych wątpliwości.

W tym zakresie Sąd Okręgowy przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób bardzo dokładny, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy ocenił niezwykle skrupulatnie i wszechstronnie, zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego.

Skarżone rozstrzygnięcie wyroku Sądu Okręgowego opiera się na całokształcie prawidłowo przeprowadzonych i ujawnionych w toku rozprawy dowodów, które następnie Sąd ten poddał wnikliwej i wszechstronnej analizie w pisemnym – sporządzonym zgodnie z wymogami art. 424 k.p.k. – uzasadnieniu. Jego treść wskazuje na dążenie Sądu I instancji do ustalenia prawdy obiektywnej, uwzględnia wbrew twierdzeniom wszystkich skarżących okoliczności przemawiające zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonych.

Mając na uwadze złożoność materiału dowodowego, wieloosobowy charakter sprawy, stanowisko i zmienną postawę procesową poszczególnych oskarżonych przy rozpoznanych 5-ciu apelacjach o rozbudowanych i precyzyjnych zarzutach dotyczących całego spektrum sprawy Sąd Apelacyjny dążąc do wszechstronnego, a jednocześnie czytelnego ustosunkowania się do wszystkich zarzutów uznał za konieczne w przyjętej systematyce niniejszego uzasadnienia ustosunkować odrębnie do apelacji obrońców oskarżonych kolejno: S. Ś., R. R. (1) i D. K..

Systematyka poszczególnych apelacji, rodzaj zarzutów w nich przedstawionych nakazują wręcz nich analizę rozpocząć od apelacji obojga obrońców oskarżonego S. Ś.. Jako, że będzie się ona zbiegać i zająć celowym jest ich łączna analiza.

W odniesieniu więc do apelacji obrońców oskarżonego S. Ś.:

Sąd Apelacyjny nie podzielił zarówno zarzutów w nich zawartych, jak i generalnie wywodów przytoczonych na ich poparcie. Przede wszystkim w wyniku przeprowadzonej kontroli odwoławczej nie dopatrywał się w zaskarżonym wyroku w odniesieniu do oskarżonego S. Ś. żadnego błędu w ustaleniach faktycznych, ani obrazy jakiegokolwiek przepisu procedury karnej, które to uchybienia mogłyby rzutować na treść wydanego wyroku, zwłaszcza w zakresie uznania wina tego oskarżonego. Nie ma żadnych podstaw do skutecznego kwestionowania dokonanych przez Sąd pierwszej instancji ustaleń faktycznych w sprawie i udziału w niej oskarżonego. Tu trzeba stwierdzić, że dokonana przez Sąd Okręgowy rekonstrukcja jego działania nie wykazuje błędu i jest zgodna z przeprowadzonymi dowodami, którym Sąd Okręgowy dał wiarę i na nich się oparł. Została ona bardzo szczegółowo przeprowadzona w uzasadnieniu orzeczenia. Wbrew odmiennym ocenom zawartym w apelacjach obrońców oskarżonego w pełni należy podzielić tę argumentację co do analizy i oceny zebranego i ujawnionego materiału dowodowego.

Odnosnie czynu przypisanego oskarżonemu S. Ś. w punkcie II wyroku zarzuty te sprowadzają się do dwóch grup, a mianowicie starają się obalić po pierwsze ustalony przez oskarżonych S. Ś., A. K. (1) i R. R. (1) plan wymuszenia haraczu na pokrzywdzonym A. K., po drugie odpowiedzialność tego oskarżonego za następcze działania jakie w wyniku wyjazdu do G. współoskarżeni podjęli wobec P. K., czyli faktycznego jego porwania.

Co do pierwszej grupy zarzutów, a więc zaplanowanego wymuszenia haraczu na A. K. skarżący akcentują błędne przyjęcie przez Sąd w ogóle jego istnienia (mowa tu o wyborze ofiary, uzgodnieniu sposobu działania wobec ofiary, wysokości okupu) sprowadzając, iż wyjazd współoskarżonych do G. miał służyć li tylko „dokopaniu” A. K., a samo porwanie P. K. było zdarzeniem nagłym, sytuacyjnym i nieplanowanym, podjętym spontanicznie.

Znamiennym jest, iż całą argumentację tych zarzutów rozpoczynają i praktycznie kończą na bezspornym zaistnieniu w G. napaści i porwania P. K. uzasadniając, że w oparciu o to zdarzenie Sąd wyinterpretował winę S. Ś., który przecież w tym nie brał udziału.

By tę kwestię jednoznacznie zamknąć Sąd Apelacyjny stwierdza, iż skarżący mają całkowicie rację, iż napaść na P. K. była zdarzeniem sytuacyjnym, nagłym, podjętym spontanicznie oczywiście bez udziału oskarżonego Ś.. Tyle tylko, iż tego fragmentu zdarzenia nie można, jak to czynią obrońcy, oceniać wrywkowo, lecz w kontekście całości zdarzenia. A oceniony w kontekście całości zdarzenia dowodzi bezspornie i bezsprzecznie wskazuje na cel i motyw działania sprawców, a mianowicie porwanie dla okupu. Gdyby bowiem sprawcy realizowali tak akcentowany przez obrońców plan jedynie „dokopania” A. K. to nie odnajdując go odjechaliby z G.. Tymczasem nie uczynili tego, a podjęli działania wobec brata A. K., P. i poprzez niego mogli kształtować zachowanie A. K.. Mówiąc wprost żądać od niego okupu za uwolnienie brata co zresztą (a o czym niżej) już wspólnie z oskarżonym Ś. realizowali.

Dokonując dalszej analizy tej grupy zarzutów apelacyjnych dotyczących zaplanowania wymuszenia haraczu i roli w tym oskarżonego Ś. stwierdzić należy, iż dokonana przez Sąd Okręgowy ocena tego elementu jest prawidłowa. Wynika po części wprost z odrzucenia przez Sąd wskazywanego przez oskarżonych K., R. i Ś. motywu działania, a więc wyłącznie postraszenia („dokopania”) A. K., po części zaś z analizy pozostałego materiału dowodowego przeprowadzonej w uzasadnieniu wyroku.

Odrzucenie przez Sąd jedynie postraszenia A. K. wymaga, co czyni Sąd Apelacyjny, wyraźnego nazwania i wskazania wprost elementu dowodzącego ukierunkowanego wymuszenia haraczu. A ten wynika z analizy osobowego materiału dowodowego. I tak:

Po pierwsze: z wyjaśnień D. K. całkowicie niewiarogodny pozostaje motyw „dania nauczki” za sprzedaż narkotyków jego bratu w świetle braku okoliczności dowodzących związku czasowego i osobistego kontaktu brata z tym dilerem.

Po drugie: ze zgodnych wyjaśnień D. K. i R. R. (1) jawi się wspólny plan prowadzenia dyskoteki przy „cichym” udziale S. Ś. skonkretyzowany wspólnym oglądaniem lokalu i co oczywiste wymagający nakładu środków finansowych, których oskarżeni nie posiadali, a co z kolei zrodziło konieczność ich pozyskania. W tym miejscu wskazać należy, iż okoliczności tej nie kwestionował także oskarżony Ś., a zawarte w uzasadnieniu apelacji adw. J. K. stanowisko (nie przybierające formy zarzutu obrazy prawa procesowego) konieczności przesłuchania właścicielki dyskoteki i ówczesnego zarządzającego na okoliczność inicjatywy oskarżonego K. w tym przedmiocie nie jest zasadne. Drugorzędne znaczenie ma bowiem ustalenie faktycznego inicjatora rozmów skoro oskarżony Ś. miał pozostać i tak „cichym” udziałowcem.

Po trzecie: z wyjaśnień R. R. (1) co do rozmowy z D. K. i S. Ś. na temat człowieka handlującego narkotykami, który może mieć pieniądze, a którego (A. K.) jak się później dowiedział wskazała K. jego dziewczyna K. N..

Po czwarte: z pierwszych wyjaśnień oskarżonego D. K. złożonych w postępowaniu przygotowawczym wynika finansowy motyw działania i wskazuje, jak to określa Sąd Okręgowy, pierwotną rzeczywistą przyczynę wyjazdu do G. i późniejszego, w kontekście rozwoju sytuacji, działania wobec P. K..

Po piąte: celu wyjazdu do G. dowodzą też same jego okoliczności, a mianowicie D. K. miał ze sobą pistolet straszak, udał się tam w towarzystwie jeszcze trzech mężczyzn. Oskarżony jak też R. R. (1) posiadali wówczas niezarejestrowane karty telefoniczne i taką samą do kontaktu z nimi wykorzystywał S. Ś.

Po szóste: w chwili wyjazdu D. K. dysponował pozyskanymi od K. N. informacjami co do wyglądu, miejsca zamieszkania i przebywania A. K..

Całość argumentacji co do słuszności odrzucenia przez Sąd motywacji sprowadzającej się jedynie do postraszenia A. K. spina i bezwzględnie przekonuje opisana na wstępie sytuacyjna, ale z konieczności ratowania realizacji zagrożonego celu, napaść na P. K. i jego porwanie. Wskazuje ona wprost na motyw działania jakim było doprowadzenie A. K. przemocą, groźbą zamachu na życie lub zdrowie do rozporządzenia na rzecz oskarżonych własnym mieniem. Dowodzi także personalnego wyboru jego ofiary.

Dla możliwości zaplanowania wspólnie i w porozumieniu ze S. Ś. takiego przedsięwzięcia przestępczego, a w procesie dowodzenia wykazania jego zaistnienia niebagatelne znaczenia ma wskazanie na wzajemne relacje łączące oskarżonych. Niezwykle trafnie ten element Sąd Okręgowy wychwycił i wyeksponował stwierdzając, iż rzeczywista rola oskarżonych S. Ś. i R. R. (1) we współdziałaniu z oskarżonym D. K. znajduje swoje umocowanie właśnie w charakterze relacji ich łączących.

A owe silne relacje osobiste bez wątpienia istniały pomiędzy S. Ś., a R. R. (1) i D. K.. Wyeksponowania zwłaszcza wymaga wynikająca przecież z wyjaśnień samego oskarżonego R. R. (1) owa więź (określona jako zobowiązanie) łącząca go z oskarżonym S. Ś. datująca się od solidarnego zwolnienia się z pracy po nie słusznym zwolnieniu z niej R. R. (1). Tę więź, zwłaszcza wynikającą z niej siłę oddziaływania S. Ś. na oskarżonego R. wskazuje także jego ojciec S. R..

Nie można się zgodzić ze skarżącymi, że oprócz domniemania brak jest dowodów na uzgodnienie współdziałania pomiędzy S. Ś., a R. R. (1) i D. K. co do faktycznego ustalonego przez Sąd celu wyjazdu. Są nimi właśnie rozmowy telefoniczne pomiędzy oskarżonymi, a zwłaszcza ich ilość w okresie od kwietnia 2012r. do dnia 8.05.2012r. I tak pomiędzy oskarżonymi Ś. i K. zarejestrowano ponad 80 połączeń telefonicznych na posiadane tylko zarejestrowane numery. A przecież S. Ś. korzystał w tym czasie dodatkowo z dwóch numerów telefonów na niezarejestrowane karty. Z informacji od operatora telefonii komórkowej wynika, iż z kartą IMEI o numerze (...) współpracowały: karta SIM o numerze (...) (S. Ś.) oraz pre-paidowa karta o numerze (...). Z kolei oskarżeni D. K. i R. R. (1) mieli ten numer telefonu zapisany w swoich aparatach komórkowych. I co najistotniejsze z wykazu połączeń telefonicznych numeru (...) wynika, iż od 23.04.2012r. do 8.05.2012r. S. Ś. przy wykorzystaniu tego numeru ponad 100 razy kontaktował się z oskarżonym D. K. na numer (...) oraz z K. N. na numer (...).

Bardzo dokładną i skrupulatną analizę i ocenę tego niezwykle istotnego elementu Sąd Okręgowy zawarł w pisemnych motywach wyroku na k.2909odw.-2910 (k.14-15 uzasadnienia). Nie zachodzi konieczność jej ponownego argumentowania gdyż byłaby powieleniem argumentacji Sądu Okręgowego.

Spuentować ją można twierdzeniem, iż czasookres, ilość i częstotliwość połączeń najdelikatniej mówiąc przeczy tak podkreślanemu przez skarżących stanowisku, iż oskarżony S. Ś. o wydarzeniach z dnia 8.05.2012r. dowiedział się wyłącznie z internetu i prasy.

Wprost przeciwnie dowodzą, iż w okresie od kwietnia 2012r. do 8.05.2012r. oskarżony S. Ś. porozumiał się z D. K. i R. R. (1) co do przestępstwa na szkodę A. K., dokonał ustaleń co do sposobu jego popełnienia w tym braku swego udziału w samym wyjeździe do G., i jednoczesnego zaangażowania poprzez D. K. w przedsięwzięcie H. S. i P. B..

I przy tym nie jest tak jak twierdzą obrońcy, iż analizę połączeń i ich ocenę Sąd Okręgowy poczytuje li tylko na niekorzyść oskarżonego Ś.. Widoczne jest to zwłaszcza w wypadku gdy owe połączenia dają się zweryfikować z pozostałym materiałem dowodowym. Ustalenia zawarte wyżej, potwierdza także analiza połączeń, a mianowicie okoliczność, że S. Ś. bezpośrednio przed porwaniem (nastąpiło ok. godz. 21.00) nie kontaktował się na tyle skutecznie ze współoskarżonymi, aby mógł uczestniczyć w decyzjach podejmowanych co do działania wobec P. K.. Nie można

bowiem uznać za kontakt skuteczny prób skontaktowania się z D. K. o godzinie 21.08.47 i po minucie poprzez trzy połączenia w tym jedno nieskuteczne i dwa pozostałe jednosekundowe. Jako, że kontakty nastąpiły już po dokonaniu porwania to także potwierdza powyższe ustalenia, iż samo porwanie nastąpiło bez porozumienia ze S. Ś..

Druga grupa zarzutów zawartych w apelacjach obrońców sprowadza się do zakwestionowania odpowiedzialności oskarżonego S. Ś. za następne działania jakie w wyniku sytuacyjnego przebiegu zdarzenia w G. współoskarżeni podjęli wobec P. K., czyli faktycznego jego porwania.

Okoliczności współdziałania oskarżonego S. Ś. w tej części przestępczego działania Sąd ustalił i oparł już wyłącznie w oparciu o analizę połączeń telefonicznych. Nie umniejsza to, jak podnoszą obrońcy, ich wartości dowodowej. W ocenie Sądu Apelacyjnego analiza ta jest nie tylko pełna, ale kompletna. Sąd Okręgowy dokonał jej na k.2919odw.-2921odw. (k.34-38 uzasadnienia). Jest ona tak szczegółowa, skrupulatna i logiczna, a jednocześnie przekonywująca i pewna, że Sąd Apelacyjny w pełni ją podziela i akceptuje. Zbyteczne jest więc ponowne jej przytaczanie bowiem byłoby powtarzanie argumentacji.

W każdym razie chronologia kontaktów telefonicznych oskarżonego S. Ś. z oskarżonymi R. (w tym R. posługującym się telefonem (...)) i K., liczba tych połączeń, czas ich trwania z jednoczesnym zestawieniem tych połączeń z połączeniami wykonywanymi przez bezpośrednich sprawców z telefonu P. K. do A. K., wykorzystywanie niezarejestrowanych kart pre –paidowych, a później ich zniszczenie prowadzi do wniosku, iż oskarżony S. Ś. został poinformowany o dokonanym porwaniu, a następnie w ramach telefonicznych kontaktów aktywnie uczestniczył w ustaleniach, co do sposobu postępowania z pokrzywdzonym, uzyskania okupu i jego wysokości. Tym samym na postawione w sprawie pytanie czy współdziałał z bezpośrednimi sprawcami porwania, pozwala na udzielenie odpowiedzi jednoznacznie twierdzącej.

By zamknąć analizę zarzutów apelacyjnych dotyczących oskarżonego Ś. należy odnieść się do dwóch kwestii. Pierwsza to, zawarte w uzasadnieniu apelacji adw. J. K. stanowisko co do badania oskarżonego na wariografie, poprzez konfrontacje ze współoskarżonymi po dowody z bilingów pomiędzy oskarżonymi oraz pomiędzy nim a żoną oskarżonego R.. Poza bilingami pomiędzy nim a żoną oskarżonego R. pozostałe żądania dowodowe nie były wnioskowane przed Sądem I instancji. Żadna z nich ale już przed Sądem odwoławczym nie przybrała formy zarzutu obrazy prawa procesowego. Co do owych bilingów to z protokołu rozprawy (k.2825-2825odw.) wynika, że oskarżony na rozprawie w dniu 4.02.2014r. wnosił o zażądanie bilingów A. R. i R. R. (1). Sąd I instancji na tejże rozprawie przedmiotowy wniosek oddalił. Oddalając wniosek wskazał w postanowieniu podstawę prawną i konkretną przyczynę jego oddalenia. Uzasadnienie decyzji umożliwiło odwoławczą kontrolę prawidłowości uznania tego wniosku dowodowego za nie mający znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy i jednocześnie potwierdziło słuszność takiego rozwiązania.

Z kolei ocena nie przeprowadzenia badania oskarżonego wariografem oraz nie dokonanie na rozprawie konfrontacji współoskarżonych prowadzi do stwierdzenia, iż przeprowadzenie tych dowodów nie miało znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy i nie mogło wpłynąć na ocenę materiału dowodowego. Zatem uznać należy i to jednoznacznie, iż wnioskowane okoliczności sygnalizowane przez obrońcę oskarżonego w uzasadnieniu apelacji i chociaż na obecnym etapie postępowania nie sformułowane jako zarzuty apelacyjne nie miały i nie mogły mieć żadnego wpływu na treść rozstrzygnięcia. Kwestie te przeanalizowane zostały w zestawieniu z całokształtem materiału dowodowego. Przy tym uzasadnienie poszczególnych kwestii było precyzyjne i prawidłowe. Dotyczy to zwłaszcza alibi oskarżonego S. Ś., podnoszącego w swych wyjaśnieniach, iż tego dnia szukał telefonicznie R. R. (1) gdyż dzwoniła do niego jego żona i właśnie dlatego dzwonił do R. R. (1), a ten odebrał telefon i powiedział mu, że nie może rozmawiać. Tu trzeba wskazać, iż Sąd Okręgowy, właśnie w drodze skrupulatnej analizy między innymi i tych połączeń telefonicznych doszedł do wniosków zgoła odmiennych. Pozostają one integralną częścią zawartej i omówionej wyżej analizy połączeń telefonicznych, którą Sąd Apelacyjny w pełni akceptuje.

Reasumując stwierdzić należy, iż przedstawione dowody, ich wszechstronna, logiczna analiza i wypływające z niej wnioski jednoznacznie wskazują, że wina oskarżonego i prawidłowość ustaleń Sądu Okręgowego w tym przedmiocie nie budzi najmniejszych wątpliwości, a Sąd Apelacyjny całkowicie je popiera i akceptuje.

Co do kwalifikacji prawnej przypisanych temu oskarżonemu czynów to o ile zaakceptować należy ustalenia i argumentację Sądu Okręgowego co do braku dokonania przez S. Ś. sprawstwa polecającego obejmującego dokonanie przez inne osoby przestępstwa doprowadzenia A. K. przemocą do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o tyle zupełnie niezasadne było przypisanie temu oskarżonemu przy prawidłowo ustalonym zamiarze działania popełnienia dwóch czynów.

Nie ma żadnych wątpliwości, że pomiędzy oskarżonym Ś., a oskarżonymi D. K., R. R. (1), H. S. i P. B. istniało pierwotne porozumienie polegające na zamiarze wspólnego doprowadzenia A. K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. To zachowanie poprzedzało dokonanie przez współdziałające z nim osoby, poza jego wiedzą a jedynie z uwagi na brak kontaktu z A. K., porwanie jego brata P. K.. Cel zamachu na wskazane dobro trwał bowiem po powzięciu o tym wiadomości S. Ś. (1) brał udział w jego przetrzymywaniu kontaktując się telefonicznie z osobami przetrzymującymi zakładnika co do ustalenia sposobu postępowania z zakładnikiem, uzyskania okupu i jego wysokości. Realizując cel usiłował doprowadzić A. K. do rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 50.000 złotych w zamian za uwolnienie P. K.. Jednakże zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie bezpośrednio działających przez policję oraz uwolnienie P. K..

Dlatego nie można tych zachowań „odrywać” od siebie i w efekcie przypisywać oskarżonemu na tej podstawie popełnienia dwóch odrębnych przestępstw. Opisane zachowanie oskarżonego należało potraktować jako jeden czyn zabroniony z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zb. z art. 252 § 1 k.k. i taki też czyn przypisano oskarżonemu S. Ś. niniejszym wyrokiem.

Przypisanie oskarżonemu jednego przestępstwa pociągało, co oczywiste weryfikację rozstrzygnięcia co do kary. W wypadku oskarżonego S. Ś. należało mieć na względzie istotną rolę jaką oskarżony odegrał w popełnionym przestępstwie. Tę, wespół z oskarżonymi R. R. (1) i D. K., Sąd Okręgowy określił jako wiodącą. Niskie motywy działania oskarżonego, okoliczności popełnienia przypisanego mu czynu wymagają surowego ukarania i za takim rozstrzygnięciem przemawiają również względy prewencji ogólnej i szczególnej.

Sąd Okręgowy niezwykle skrupulatnie i szczegółowo decyzję swą w przedmiocie wymierzonej odnośnie tego oskarżonego kary uzasadnił. Jednakże z uwagi na dokonane korekty i przypisanie oskarżonemu jednego czynu, przy jednoczesnym uwzględnieniu wielokrotnie akcentowanej równości w działaniu trzech w/w oskarżonych, karę pozbawienia wolności należało ukształtować na poziomie adekwatnym do kar orzeczonych wobec oskarżonych D. K. i R. R. (1).

Co do apelacji obrońcy oskarżonego R. R. (1):

Jak wskazano na wstępie podzielić należy zarzut **2 ppkt 2.b apelacji**. Rację ma skarżąca co do zaistnienia niezgodności sentencji wyroku (treści orzeczenia dotyczącej oskarżonego R. R. (1)), a opisem zawartym w uzasadnieniu wyroku w zakresie czynu, którego temu oskarżonemu nie zarzucono i który nie był przedmiotem orzeczenia. Z tym, że w ocenie Sądu Apelacyjnego niezgodność tę należy traktować li tylko w kategorii oczywistej omyłki pisarskiej. Bez wątplenia takową pozostaje skoro po pierwsze mowa tu o „drugim z czynów przypisanych oskarżonemu R. R. (1)”, a przecież temu oskarżonemu przypisano tylko jeden czyn. Po drugie czyn, na który Sąd Okręgowy wskazuje jako „drugi z czynów” stanowiący naruszenie zasad bezpieczeństwa i licencjonowanego dostępu do broni palnej przypisano tylko i wyłącznie oskarżonemu D. K..

Natomiast Sąd Apelacyjny nie podzielił pozostałych wskazanych w tej apelacji zarzutów, jak i wywodów przytoczonych na ich poparcie. Nie dopatrzył się obrazy jakiegokolwiek przepisu procedury karnej, które to uchybienia mogłyby rzutować na treść wydanego wyroku, zwłaszcza w zakresie uznania winy oskarżonego R. R. (1). W pełni należy podzielić

argumentację Sądu I instancji co do analizy i oceny zebranego i ujawnionego materiału dowodowego dotyczącego tego oskarżonego.

Kontrola odwoławcza nie wykazała by Sąd Okręgowy dopuścił się podnoszonej **w punkcie 2 ppkt 1** obrazy przepisu art. 439 pkt 10 k.p.k. polegającej na naruszeniu prawa do obrony oskarżonego R. R. (1) poprzez przeprowadzenie przesłuchania pokrzywdzonego P. K. w miejscu jego zamieszkania w G. na posiedzeniu bez udziału oskarżonego i obrońcy zawiadamiając stronę o planowanym terminie takiej czynności bez zachowania wymaganego ustawowo terminu jedynie w formie telefonicznej.

Prawidłowa ocena wymaga dogłębnej analizy postępowania Sądu:

I tak bez wątplenia Sąd nie dochował przewidzianego przepisem art. 353 § 1 k.p.k. 7-dniowego terminu, było to jednak wynikiem powzięcia w dniu 13.01.2014r. informacji, iż świadek P. K. stale przebywający i pracujący w Wielkiej Brytanii właśnie w dniu 13.01.2014r. przyjechał do Polski i będzie przebywał w kraju tylko do dnia 20.01.2014r. (k.2778). Sąd Okręgowy praktycznie natychmiast bo już dnia następnego (k.2779) wyznaczył termin i miejsce przeprowadzenia tej czynności procesowej na dzień 17.01.2014r., powiadamiając o niej strony w jedyny skutecznie możliwy sposób, a mianowicie telefonicznie. Należy przy tym pamiętać, iż najbliższy termin rozprawy był wyznaczony był na dzień 4.02.2014r.

Takie procedowanie nie oznaczało uniemożliwienia obrońcy oskarżonego wzięcia udziału w tej czynności procesowej. Do chwili przeprowadzenia tej czynności nie wpłynął ze strony tak oskarżonego jak i jego obrońcy jakikolwiek wniosek o zdjęcie z wokandy sprawy na sesji wyjazdowej. Natomiast Sąd Okręgowy wyznaczając termin i miejsce przesłuchania szeroko, logicznie i w dostosowaniu do zaistniałej sytuacji procesowej przekonywująco swoje postępowanie uzasadnił. Trafnie wybrał natychmiastowe przesłuchanie świadka w dniu 17.01.2014r., świadka, co wskazano wyżej, wyjeżdżającego w dniu 20.01.2014r. do Wielkiej Brytanii i którego przesłuchanie nie byłoby później możliwe.

Skoro wniosek obrońcy o zdjęcie z wokandy, bądź odroczenie tej czynności procesowej nie wpłynął ocenie podlega jedynie kwestia niestawiennictwa obrońcy w miejscu i czasie czynności. A tu wskazać należy, iż Jej obecność nie była obowiązkowa. W ocenie Sądu Apelacyjnego obrońca oskarżonego miała możliwość przybycia do miejsca czynności skoro do sądu nie zgłosiła okoliczności powodujących bądź pociągających za sobą niemożność stawienia się w miejscu czynności.

Kolejny zarzut sprowadzony w konsekwencji do zarzutu naruszenia prawa do obrony sformułowany został w **punkcie 2 ppkt 2.a**. Jako, że obrońca oskarżonego w uzasadnieniu apelacji praktycznie łączy argumentację tego zarzutu z argumentacją **zarzutu z punktu 2 ppkt 3 a, b** dla czytelności ich rozpoznania konieczna wydaje się ich łączna analiza.

W tym zakresie stwierdzić należy kategorycznie i jednoznacznie, iż Sąd Okręgowy przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób bardzo dokładny i skrupulatny, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy ocenił zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego. Przedstawiony w tym zakresie w uzasadnieniu wyroku wywód jest logiczny, zrozumiały i przekonywujący. Można pokusić się o stwierdzenie wręcz kompletny. Przeprowadzona w pisemnych motywach analiza całokształtu materiału dowodowego w tym i materiału dotyczącego oskarżonego R. R. (1), nałożonych przepisem art. 424 § 1 k.p.k. wymagań, w pełni dochowuje. Zapewnia tym samym pełną kontrolę instancyjną zapadłego orzeczenia nie czyni jej zaś jak chce tego obrońca niemożliwą.

Dlatego też Sąd Apelacyjny zdecydowanie i stanowczo podzielając stanowisko Sądu Okręgowego co do analizy i oceny zebranego i ujawnionego w sprawie materiału dowodowego stwierdza, iż skarżone rozstrzygnięcie w tym dotyczące oskarżonego R. R. (1) opiera się na całokształcie prawidłowo przeprowadzonych i ujawnionych w toku rozprawy dowodów (art. 410 k.p.k.), które następnie Sąd ten poddał analizie w pisemnym – w pełni dochowującym wymogów art. 424 k.p.k. – uzasadnieniu. Działanie to wskazuje na dążenie Sądu I instancji do ustalenia prawdy obiektywnej

(art. 2 § 1 k.p.k.), uwzględnia okoliczności przemawiające zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.).

Żadną miarą nie można podzielić stanowiska by Sąd dopuścił się obrazy art. 424 § 1 i 2 k.p.k. poprzez nieprawidłowe sporządzenie uzasadnienia. Zarzuty lakoniczności, braku dogłębnej analizy materiału dowodowego nie mają racji bytu. Wbrew twierdzeniom skarżącej zawartym w uzasadnieniu apelacji Sąd uzasadniając przyjęcie określonej podstawy faktycznej bardzo skrupulatnie wyjaśnia swój stosunek do tych poszczególnych faktów. A jest to widoczne na przykładzie do którego właśnie odwołuje się skarżąca. Być może jest to wynik niezbyt skrupulatnej lektury uzasadnienia wyroku, ale trudno podzielić zarzut nie wskazania dowodów dotyczących ustaleń faktycznych w przedmiocie porwania dla okupu, skoro konkretne wskazanie i ich pełną analizę w tym właśnie przedmiocie (odrzuć motyw postraszania i przyjęcie porwania dla okupu) Sąd Okręgowy przeprowadza na k.2908odw.-2909odw. (k.12odw.-13odw. uzasadnienia). Nie zachodzi konieczność powtarzania tej analizy zwłaszcza, że Sąd Apelacyjny w pełni ją popiera i akceptuje.

Sąd Apelacyjny nie stwierdza też obrazy przepisów postępowania art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. Absolutnie nie można podzielić stanowiska nie uwzględnienia okoliczności przemawiających na korzyść tego oskarżonego bo istnienia takich Sąd Okręgowy nie stwierdził. Dowolnymi natomiast pozostają twierdzenia skarżącej co do marginalnego udziału tego oskarżonego i przypadkowego wplątania go w to zdarzenie przez oskarżonych K. i Ś.. Podstawą tych twierdzeń są jedynie wyjaśnienia R. R. (1), a te Sąd Okręgowy bardzo wnikliwie, skrupulatnie i prawidłowo ocenił w zestawieniu z całokształtem materiału dowodowego. Wynik tej analizy i prawidłowe zestawienie udziału oskarżonego R. R. (1) na równi z oskarżonymi D. K. i S. Ś. nie budzi najmniejszych wątpliwości.

Natomiast nadużyciem procesowym ze strony obrońcy oskarżonego R. są twierdzenia co do wartości dowodowej wyjaśnień oskarżonego T. J. za sprawą tego, iż jest osobą o znacznym stopniu upośledzenia umysłowego, a w chwili przybycia porywaczy do P. był pijany. To na Sądzie ciąży obowiązek przeprowadzenia i oceny dowodu, a w wypadku dowodu z wyjaśnień T. J. twierdzeń skarżącej żadną miarą podzielić nie można. Z obowiązku tego Sąd wywiązał się należycie, a „obawy” skarżącej co do stanu zdrowia psychicznego rozwiął przeprowadzoną w sprawie opinią sądową psychiatryczno-psychologiczną (k.2753-2765). Skoro jednak mimo tego są one przedmiotem zarzutu apelacyjnego Sąd Apelacyjny odsyła skarżącą do wniosków biegłych lekarzy psychiatrów i psychologa zawartych w opinii. Co do stanu zdrowia tego oskarżonego brzmią one odmiennie niż sformułowane w zarzucie apelacyjnym. Nie można zapominać także i o tym, że stwierdzone u T. J. obniżenie sprawności intelektualnej do poziomu upośledzenia umysłowego lekkiego stopnia nie wyklucza możliwości obserwacji, zapamiętywania i odtwarzania zdarzeń. Nie można też się zgodzić ze skarżącą, by stan nietrzeźwości oskarżonego J. (bez wątplenia był pod wpływem alkoholu) jego możliwości percepcyjnych nie wyłączał skoro ich nawet nie ograniczał.

Wykazał to Sąd Okręgowy dokonując bardzo skrupulatnej analizy i oceny wyjaśnień oskarżonego T. J., którą zawarł na k.2916-2916odw. (k27-28 uzasadnienia). Podkreślenia wymaga fakt, iż dotyczy ona każdych, kolejnych wyjaśnień, także i tych składanych „z kartki” na rozprawie, następnie skonfrontowanych z wyjaśnieniami małżonki świadka M. J.. Ocena ta jest pełna zawiera bowiem także i zmiany wyjaśnień podczas ostatniego przesłuchania w śledztwie i postawy procesowej na rozprawie sądowej. Wnioski wywiedzione z oceny tych dowodów są jak najbardziej prawidłowe i zasadnie stanowią podstawę ustaleń faktycznych w sprawie. Sąd Apelacyjny w pełni je akceptuje nie dzieląc tym samym tych zarzutów apelacyjnych obrońcy.

Sąd Apelacyjny nie dopatrył się także, podnoszonej przez skarżącą **w zarzucie z pkt 1**, obrazy prawa materialnego, a mianowicie art. 60 § 3 k.k. poprzez jego niezastosowanie wobec oskarżonego R. R. (1). Skarżąca podstaw do zastosowania powołanego przepisu upatruje w postawie oskarżonego, który składając wyjaśnienia przed Prokuratorem ujawnił wszystkie istotne informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotne okoliczności jego popełnienia. Skarżąca argumentację tą wyraźnie przecenia by nie rzec jej nadużywa.

W ocenie Sądu Apelacyjnego oskarżony R. R. (1) nie spełnia przesłanek przewidzianych w art. 60 § 3 k.k. do zastosowania wobec niego nadzwyczajnego złagodzenia kary.

Zastosowanie instytucji tzw. „małego świadka koronnego” jest szczególną nagrodą przyznaną temu oskarżonemu, który udzielił istotnej pomocy organom ścigania. Może być zastosowana do sprawcy współdziałającego w popełnieniu przestępstwa jeżeli ujawni on wobec organu powołanego do ścigania przestępstw informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotne okoliczności jego popełnienia.

Zgodnie z uchwałą składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z 29.10.2004r. I KZP 24/04 (OSNKW 2004r. z 10 poz. 92) użyty w art. 60 § 3 k.k. termin ujawnia oznacza przekazanie przez sprawcę organowi powołanemu do ścigania przestępstw określonych tym przepisem wiadomości:

1. dotychczas temu organowi nieznanymi lub takich
2. które według wiedzy sprawcy są temu organowi nieznanymi.

Należy podkreślić, że organy ścigania wiedzę tę posiadały, a oskarżony R. R. (1) miał świadomość takiego stanu rzeczy tj. że organy ścigania posiadają już wiedzę o udzielanych przez niego informacjach, mowa tu o miejscu przetrzymywania zakładnika, co sprzeciwia się uznaniu, że „ujawniał” on informacje w rozumieniu art. 60 § 3 k.k.

W ocenie Sądu Apelacyjnego - trudno jest też mówić o „ujawnieniu” wówczas gdy organ ścigania dysponuje informacjami o osobach uczestniczących w popełnieniu przestępstwa, dokonując przecież ich zatrzymania.

Oskarżony R. te informacje potwierdził, przyznał, ale nie ujawniał w rozumieniu art. 60 § 3 k.k. Jest to nad wyraz widoczne w jego wyjaśnieniach odnoszących się do osoby oskarżonego S. Ś., którego personaliów i udziału w sprawie nie ujawnił podczas pierwszego przesłuchania.

Niewątpliwie podczas pierwszego przesłuchania oskarżony R. R. (1) przyznał się do winy i składał wyjaśnienia odnośnie okoliczności popełnienia tego przestępstwa (k.150-151). Jednakże organy ścigania wiedzę tę już posiadały za sprawą zatrzymania pozostałych bezpośrednich sprawców porwania.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego oskarżony R. R. (1) pomimo przyznania się do winy i podania szeregu informacji odnośnie popełnionego przestępstwa jak i osób biorących w nim udział działał jedynie w celu polepszenia swojej sytuacji procesowej. W tej ocenie utwierdza jego późniejsza postawa zaprezentowana podczas kolejnego przesłuchania k.222 gdzie już wyraźnie minimalizuje swój udział w zdarzeniu.

A przecież warunkiem zastosowania art. 60 § 3 k.k. jest ujawnienie przez sprawcę wszystkich znanych mu istotnych okoliczności popełnienia przestępstwa. Przez okoliczności „istotne” rozumie się nie tylko stanowiące ustawowe znamiona przestępstwa, ale również sposób działania oraz osoby, które brały w nim udział. Nie budzi również wątpliwości, że do takich istotnych okoliczności należy również rola jaką sam oskarżony odegrał w popełnieniu przestępstwa. A tę jak wskazano wyżej już w drugim przesłuchaniu minimalizował. Trudno więc podzielić pogląd obrońcy i uznać oskarżonego za osobę, która na etapie postępowania przygotowawczego podjęła współpracę z organami ścigania. Oczywistym jest też, że pomniejszenie przez sprawcę swojego udziału w przestępczej działalności wyklucza zastosowanie dobrodziejstwa art. 60 § 3 k.k. Przy tej ocenie nie można zapominać i o tym, że „ujawnienie” z art. 60 § 3 k.k. jest niejako postacią czynnego żalu i w związku z tym łączy się z określonymi przeżyciami psychicznymi sprawcy, a więc skruchą i chęcią współpracy z organami ścigania. Nie może to być jedynie werbalna deklaracja skruchy i instrumentalne podawanie określonych informacji w momencie i celu skalkulowanym przez oskarżonego, a z takim właśnie postępowaniem oskarżonego R. R. (1) mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie.

Żadną miarą nie sposób zatem podzielić twierdzeń skarżącej, że wobec R. R. (1) zachodzi możliwość wymierzenia mu kary nadzwyczajnie złagodzonej.

Sąd Apelacyjny nie podzielił również zarzutu apelacji skarżącej dotyczącego rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności.

Należy mieć bowiem na względzie istotną rolę jaką odegrał oskarżony w popełnionym przestępstwie oraz niskie motywy jego działania. Rodzaj i okoliczności popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu czynu wymagają surowego ukarania i za takim rozstrzygnięciem przemawiają również względy prewencji ogólnej i szczególnej. Sąd Okręgowy niezwykle skrupulatnie i szczegółowo decyzję swą także i w tym przedmiocie uzasadnił. Z kolei argumenty skarżącej dotyczące marginalnego udziału oraz przypadkowego wplątania tego oskarżonego w to zdarzenie są, w świetle wyżej zaprezentowanej analizy, zupełnie dowolnymi.

Żadną miarą nie sposób uznać wymierzonej wobec oskarżonego R. R. (1) kary pozbawienia wolności za rażąco niewspółmiernie surową w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k.

Co do apelacji obrońcy oskarżonego D. K.:

Sąd Apelacyjny nie podziela zarzutów apelującego i ich argumentacji z przyczyn następujących:

Co do **zarzutu 1** obraży prawa materialnego poprzez błędną subsumpcję ustalonego stanu faktycznego i niezasadne skazanie oskarżonego D. K. za przestępstwo z art. 252 § 1 k.k. w zb. z art. 282 k.k.:

Ten sam czyn może realizować znamiona kilku typów czynów zabronionych. Najczęściej poszczególne typy czynów realizują jednocześnie znamiona dwóch lub więcej typów czynów zabronionych. Tylko w wypadku wykluczania się typów czynów zabronionych zbieg przepisów nie jest możliwy.

Skoro kwalifikacja prawna czynu ma oddawać całą zawartość kryminalną czynu to w sytuacji zbiegu przepisów ustawy chodzi o ustalenie stosunku merytorycznego pomiędzy pozostającymi w zbiegu typami czynów zabronionych i odpowiedź na pytanie czy zakwalifikowanie czynu z jednego przepisu odda całą zawartość kryminalną czynu, czy też konieczne jest do tego powołanie kilku przepisów pozostających w zbiegu.

Odnosząc powyższe do realiów niniejszej sprawy stwierdzić należy, że czyn oskarżonych (w tym oczywiście oskarżonego D. K.) wypełnił znamiona kilku przepisów ustawy tj. art. 252 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. gdyż żaden z tych przepisów wzięty z osobna nie wyczerpuje całej zawartości kryminalnej tego czynu.

Chybiony jest więc zarzut obraży prawa materialnego poprzez błędną subsumpcję ustalonego stanu faktycznego i niezasadne skazanie oskarżonego D. K. za przestępstwo z art. 252 § 1 k.k. w zb. z art. 282 k.k.

Nie można zgodzić się ze stanowiskiem skarżącego, że skoro do istoty przestępstwa z art. 252 § 1 k.k. należy zmuszanie do określonego zachowania wskazanych tamże podmiotów to mieści się w tym także żądanie zapłacenia okupu.

Sąd Apelacyjny stoi na stanowisku, że pominięcie w kwalifikacji prawnej celu osiągnięcia przez sprawców korzyści majątkowej byłoby błędnym nieoddaniem całej zawartości kryminalnej przypisanych im czynów.

Podstawowym celem działania oskarżonych było osiągnięcie korzyści majątkowej - uzyskanie pieniędzy.

Wzięcie zakładnika i jego przetrzymywanie to środek do osiągnięcia tego celu. Bez tego sprawcy nie mogli żądać okupu i zrealizować zakładanego celu.

Oczywiście celem sprawcy przestępstwa z art. 252 § 1 k.k. jest zmuszanie do określonego zachowania podmiotów wskazanych w tym przepisie. Zmuszać można do określonego zachowania, a więc nie tylko do rozporządzenia mieniem.

Chociażby można wskazać, że sprawcy biorą zakładnika by zmusić określony podmiot do spełnienia ich żądań natury politycznej, religijnej, ekologicznej itp.

Jeśli zmuszają wskazany podmiot (tu A. K.) do rozporządzenia mieniem to działają w celu osiągnięcia korzyści majątkowej (a nie innej korzyści). Jeśli dopuszczają się przemocy wobec zakładnika i grożą bratu zakładnika

zamachem na życie lub zdrowie przetrzymywanego to istotnie brak powołania w kwalifikacji prawnej także art. 282 k.k. byłoby błędnym nieoddaniem całej zawartości kryminalnej ich czynu.

Zatem w ocenie Sądu Apelacyjnego kwalifikacja prawna czynu przypisanego oskarżonemu także z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. jest prawidłowa.

Co do **zarzutu 2** tej apelacji, a mianowicie obrazy prawa materialnego tj. art. 13 § 2 k.k. poprzez jego niezastosowanie i uznanie, że zachowanie D. K. było udolnym usiłowaniem dokonania zarzuconego mu czynu to w tej kwestii wskazać należy.

Z nieudolnością usiłowania w rozumieniu art. 13 § 2 k.k. mamy do czynienia dopiero wówczas, gdy dokonanie okaże się obiektywnie niemożliwe, przy czym owa niemożliwość dokonania musi stanowić konsekwencje braku przedmiotu nadającego się do popełnienia na nim czynu zabronionego (brak przedmiotu czynności wykonawczej) albo użycia niewłaściwego środka, który nie nadaje się do osiągnięcia zamierzonego rezultatu.

Prawidłowość dokonanej w tym przedmiocie oceny Sąd Okręgowy nie budzi najmniejszych wątpliwości.

Po pierwsze oskarżeni typowali i trafnie A. K. za osobę posiadającą znaczne środki finansowe. Stąd przekonanie co do uzyskania całej kwoty stanowiącej okup.

Po drugie istniała obiektywna i realna przesłanka, w oparciu o którą żądali okupu – porwanie P. K..

Po trzecie fakt nie posiadania przez A. K. pieniędzy w momencie zatrzymania sprawców nie wykluczał, że taką kwotę mógł zdobyć zwłaszcza, że chciał ją pozyskać i o tym że zapłaci okup natychmiast zapewnił sprawców.

Reasumując realizacja zamiaru oskarżonych stwarzała realne i obiektywne niebezpieczeństwo dla dobra prawnego co dowodzi prawidłowej oceny Sądu Okręgowego i w konsekwencji uznanie, iż to zachowanie należy traktować jako udolne.

Także **zarzut 3** rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności na uwzględnienie nie zasługiwał. Sąd Apelacyjny nie podzielił argumentacji skarżącego zawartej w uzasadnieniu apelacji.

W wypadku oskarżonego D. K. należało mieć na względzie istotną rolę jaką oskarżony odegrał w popełnionym przestępstwie. Ta wespół z oskarżonymi R. i Ś. była wiodąca. Zatem jakiegokolwiek odniesienia do oskarżonych H. S. i P. B., co czyni skarżący odwołując się do młodego wieku, przeproszenia pokrzywdzonego i pozytywnej opinii z miejsca zamieszkania, nie mają racji bytu. Niskie motywy działania D. K., rodzaj i okoliczności popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu czynu wymagają surowego ukarania i za takim rozstrzygnięciem przemawiają również względy prewencji ogólnej i szczególnej.

Także odnośnie tego oskarżonego Sąd Okręgowy niezwykle skrupulatnie i szczegółowo decyzję swą w przedmiocie wymierzonej kary uzasadnił. Z kolei argumenty skarżącego wskazujące, iż był to jedynie nieprzemyślany incydent, a udział w rozpatrywanym zajściu nie był udziałem brutalnym są nie tylko zupełnie dowolnymi, ale zupełnie rozmiągającymi się z ustaleniami Sądu poczynionymi odnośnie tego oskarżonego.

Żadną miarą zatem nie sposób uznać wymierzonej wobec oskarżonego D. K. kary pozbawienia wolności za rażąco niewspółmiernie surową w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.

O opłatach należnych na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych D. K. i R. R. (1) orzekł zgodnie z art. 8, a w stosunku do oskarżonego S. Ś. art. 10 Ustawy z dnia 23 VI 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U 49, poz. 223 z późn. zm.) zaś co do pozostałych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze na podstawie art. 634 k.p.k. i art. 633 k.p.k.

